

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119205428
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119205428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: Z. H., T. XX.X.XXXX, H. M. XXX, XXX XX M., o zaplatenie 3.157,35 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 20Csp/65/2019-78 zo dňa 14.10.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) vo výroku I. zamietol žalobu a vo výroku II. rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva a žalobca nemá právo na náhradu trov konania.
2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovení § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 5, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 1 a 2 písm. g) a k) a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.
3. V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá zmluva, na základe ktorej žalobca mal poskytnúť žalovanému úver vo výške 3.900 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 96 mesačných splátkach po 67,71 eura. Nakoľko ide o spotrebiteľskú zmluvu, súd prvej inštancie túto zmluvu ex offo podrobil kontrole, či obsahuje všetky zákonné náležitosti vyžadované právnou úpravou v čase uzavretia zmluvy. Dospel k záveru, že táto zmluva neobsahuje údaj o celkovej výške úveru podľa § 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ a v zmluve je nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa. Konštatoval, že za situácie ak žalovaný na základe zmluvy o úvere reálne čerpal sumu 3.705 eur (žalovanému bol automaticky stiahnutý poplatok 195 eur), pričom v zmluve je uvedený údaj 3.900 eur, má to rovnaké následky, ako keby v zmluve tento údaj nebol uvedený vôbec. Takáto nesprávna celková výška úveru má v konečnom dôsledku za následok, že v zmluve je uvedená nesprávna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa, keďže výpočet RPMN závisí od celkovej výšky úveru. Dodal, že je v danom prípade právne irelevantné, že žalovanému bol dňa 22.12.2017 poplatok vrátený, keďže v čase poskytnutia úveru mu bola daná k dispozícii iba suma 3.705 eur a nie 3.900 eur. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok súdneho dvora C-377/14 vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY. Z prehľadu splácania zistil, že ku dňu 14.2.2019 žalobca uhradil sumu 1.949,58 eura, pričom bol povinný zaplatiť iba sumu 1.234,88 eura. Ku dňu, kedy mal žalobca vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru (14.2.2019), žalovaný nebol v omeškaní so zaplatením splátok. Navyše žalobca síce doložil opakované upozornenie zo dňa 12.12.2018 a výzvu na

predčasné splatenie úveru zo dňa 14.2.2019, avšak ďalej nijako nepreukázal, že uvedené upozornenie a výzvu žalovanému aj skutočne zasielal. Dôsledkom toho je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, pretože v zmysle ust. § 39 OZ tento úkon odporuje zákonu. Keďže nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a úver sa pokladá za bezúročný a bez poplatkov, žalobca môže od žalovaného požadovať iba splatné splátky istiny ku dňu vyhlásenia rozsudku. Ku dňu vyhlásenia rozsudku bolo splatných 40 splátok, spolu vo výške 1.543,60 eura. Nakoľko žalovaný poukázal úhrady v celkovej výške 1.949,58 eura, t.j. všetky splatné splátky istiny ku dňu vyhlásenia rozsudku uhradil, súd prvej inštancie žalobu aj v časti istiny zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalovaný mal v konaní plný úspech, avšak nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy konania nevyplyývajú, súd žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal a žalobca ako neúspešná strana nemá právo na náhradu trov konania.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu zamietavej časti a trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Mal za to, že použitie časti poskytnutej sumy žalovaným na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve v ods. 1.2 základné podmienky nijako nespochybňujú výšku sumy úveru poskytnutej žalovanému žalobcom, ani neznižuje istinu dlhu žalovaného. Poskytnutím úveru jednoznačne žalobca poskytol žalovanému protiplnenie vo forme poskytnutia finančných prostriedkov, za ktoré mu prináleží protiplnenie, a to jednak v podobe úrokov a jednak v podobe výslovne v zmluve dohodnutého poplatku, pričom v oboch prípadoch ide o hlavný predmet plnenia z úverovej zmluvy. Podmienka úhrady poplatku za poskytnutie úveru sa týka hlavného predmetu plnenia a bola v zmluve ako aj v Sadzobníku poplatkov vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne, keďže poplatok za poskytnutie úveru bol v čase uzatvorenia zmluvy riadne vymedzený v úverovej zmluve v čl. 1 ods. 1.2, ako aj v sadzobníku poplatkov a žalovaný s ním bol riadne oboznámený a uzrozumený a vyjadril s ním uzatvorením zmluvy súhlas. Priložil v prílohe Výpis z osobného účtu žalovaného IBAN G. č. X/XXXX, ktorý jednoznačne preukazuje, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3.900 eur, t.j. finančné prostriedky boli žalovanému poskytnuté v rovnakej výške ako je celková výška úveru vyjadrená v zmluve. Poplatok za poskytnutie úveru je uhrádzaný na zákonomnom základe a tvorí zložku ceny predmetu konania. Právny základ poplatku za poskytnutie úveru vyplýva z ustanovenia § 499 Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, uviedol, že v prílohe k odvolaniu priložil dôkazy o doručovaní opakovaného upozornenia a výzvy na predčasné splatenie úveru s doručenkami. Mal za to, že pokiaľ súd prvej inštancie nepovažoval návrh za úplný, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie/opravu v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie žalobcu na predloženie konkrétneho výpisu z účtu žalovaného (výzva súdu zo dňa 19.8.2019 bola neurčitá) a doručeníek nevyzval. Poukázal na skutočnosť, že súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie a postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania, keď v rozpore s § 151 CSP skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovaným spochybnené. Súd prvej inštancie sa neriadil ustanoveniami § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Vzhľadom na vedené návrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym právnym posúdením a nesprávnym skutkovým zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď. Zároveň tiež nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces, zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

9. Podľa § 129 ods. 1 CSP ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní.

10. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená. Odvolacia námietka žalobcu spočívajúca v namietanom nesprávnom postupe súdu prvej inštancie týkajúceho sa možného postupu podľa § 129 ods. 1 CSP nie je dôvodná. V danom prípade žaloba žalobcu spĺňala zákonom stanovené náležitosti, teda obsahovala údaje, ktoré vyžaduje zákon, ktoré sú nevyhnutné pre identifikáciu žalobného podania, ale aj pre identifikáciu postupu súdu. Žaloba spĺňala všetky náležitosti vyžadované Civilným sporovým poriadkom, pričom nešlo o podanie vadné, či už po stránke jeho neúplnosti alebo nezrozumiteľnosti. Súd môže pristúpiť k poučovacej povinnosti a vyzve, len pokiaľ je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, pričom tieto náležitosti sa môžu týkať len procesného práva, nie otázok práva hmotného. Skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v zmysle hmotného práva vo vzťahu k predčasnemu zosplateniu úveru, nepredstavuje dôvod pre postup súdu v konaní v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 CSP. Unesenie dôkazného bremena je už otázkou hmotného práva, preto nemožno dospieť k záveru o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie.

11. Odvolací súd poznamenáva, že v zmysle čl. 8 základných princípov CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Bolo na žalobcovi, aby predložil dôkazy o doručovaní opakovaného upozornenia a výzvy na predčasné splatenie úveru spoločne s doručenkami. Strana sporu musí preukázať to, čo tvrdí, pretože len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila. Súd sám nie je povinný po významných skutočnostiach pátrať.

12. Odvolací súd konštatuje, že v zmysle § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednáwanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimkou sú prípady, v ktorých odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní. Ak je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla, ako aj doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP, pokiaľ pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu, alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z

pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. V prejednávanej veci žalobca počas celého konania pred súdom prvej inštancie mal vytvorený dostatočný právny i časový priestor na preukázanie svojich tvrdení o doručovaní opakovaného upozornenia a výzvy na predčasné splatenie úveru žalovanému, najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Vo veci bolo vykonané dokazovanie listinnými dôkazmi, na základe ktorých potom súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru. Pokiaľ žalobca predložil doručky, teda dôkazy o doručovaní opakovaného upozornenia a výzvy na predčasné splatenie žalovanému až v odvolacom konaní, ide o tzv. „nepripustnú novotu“, na ktorú odvolací súd neprihliadal.

13. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

14. Podľa § 186 ods. 2 CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

15. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

16. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolateľa, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to tým, že postupoval v rozpore s ust. § 151 CSP, odvolací súd uvádza nasledovné. Pre ďalší procesný postup súdu v sporovom konaní má zásadný význam zistenie, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné a ktoré nesporné. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril a skutkové tvrdenia v nej uvedené nespochybnil ani nepoprel, preto bolo namieste aplikovať ust. § 151 ods. 1 CSP a vychádzať z nesporných skutkových zistení. Povinnosť súdu osvojiť si pri zisťovaní skutkového stavu nesporné skutkové zistenia však neplatí absolútne, nakoľko ust. § 186 ods. 2 CSP umožňuje súdu, ak existuje dôvodná obava o pravdivosti zhodných skutkových tvrdení. Ak má súd dôvodné pochybnosti o pravdivosti zhodných tvrdení strán, vykoná ohľadom nich dokazovanie. V sporovom konaní však musí strana navrhnúť dôkaz na ich preukázanie (okrem sporov s ochranou slabšej strany). Medzi spory s ochranou slabšej strany patrí aj spotrebiteľský spor. V prejednávanej veci ide nepochybne o spotrebiteľský právny vzťah, ako uviedol súd prvej inštancie v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku. V zmysle § 295 CSP súd prvej inštancie majúc za to, že existuje dôvodná obava o pravdivosti zhodných skutkových tvrdení strán sporu vykonal dokazovanie ohľadne existencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dospel k záveru o nesprávne uvedenej výške RPMN v neprospech spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie nezmožnil žalobcovi nesprávnym procesným postupom uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

17. Ďalšou odvolacou námietkou žalobcu je nesprávne právne posúdenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov z dôvodu uvedenia nesprávnej výšky úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere, čo malo mať za následok uvedenia nesprávnej výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa.

18. Podľa § 9 ods. 2 písm. g, k) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

19. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

20. Podľa čl. 3 písm. l) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS „celková výška úveru“

je maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere.

21. Podľa čl. 1.2 Základné podmienky Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 21.6.2016 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným (ďalej len „Zmluva“) sa má platiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 195 eur. V prípade úveru vo výške 3.900 eur suma 195 eur predstavujúca poplatok za poskytnutie úveru mala byť uhradená započítaním pri poskytnutí úveru. Žalobca si skompenzoval 195-eurový poplatok už na úvod zmluvného vzťahu a takto ukrátil spotrebiteľa o skutočnú výšku dojednaného spotrebiteľského úveru. Ide o neprípustný postup v rozpore so záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/2014, ktorý vo výroku rozsudku v bode 3. výslovne uviedol, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.

22. Uvedený následok má konzekvencie tak čo do údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, tak aj o úrokovej sadzbe a v konečnom dôsledku čo do výšky splátok. Všetky tri uvedené údaje totiž vychádzali z nesprávnej výšky spotrebiteľského úveru. Žalobca pri výpočte vyššie uvedených údajov vychádzal z istiny aká je uvedená v Zmluve, t. j. 3.900 eur a nie 3.705 eur, teda reálnej sumy, ktorá bola žalovanému zo strany žalobcu poskytnutá (C-377/2014). Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti nemôže byť správny ani údaj o RPMN, ktorý má osobitný význam. Jeho nesprávne uvedenie je spájané s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, na čo súd prihliada ex offo (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10).

23. Ak žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul poplatok za poskytnutie úveru, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje.

24. Odvolací súd je toho názoru, že princíp ochrany spotrebiteľa vyžaduje transparentnosť zmluvných dojednaní, ktoré sú spotrebiteľovi dodávateľom predkladané k podpisu. Z nich musí byť zrejmé, aké bude finálne finančné zaťaženie príjemcu úveru, lebo len takto informovaný spotrebiteľ môže urobiť spoľahlivú komparáciu na trhu dostupných a ponúkaných úverov bez toho, aby neskôr zistil, že vychádzal zo zámerne skreslených informácií. Problém ochrany spotrebiteľa nespočíva v zákaze obchodných podmienok, ale v možnosti sa s nimi riadne oboznámiť v ich zreteľnom označení, formulácii a možnosti ich po zrelej úvahe akceptovať alebo odmietnuť.

25. Ak žalobca pri výpočte RPMN do celkovej výšky úveru zahrnul aj poplatok za jeho poskytnutie, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky úveru. Nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

26. Žalobca mohol právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka uplatniť iba v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pričom vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti žalovaný uhradil sumu 1.949,58 eura, pričom bol povinný uhradiť iba sumu 1.234,88 eura po odpočítaní úrokov a poplatkov (listina - prehľad splácania do predčasného zosplatenia na č. l. 33 spisu). Zo strany žalobcu neboli splnené podmienky na predčasné zosplatenie úveru, keďže žalovaný nebol v omeškaní zo splácaním splátok. Z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok pre uplatnenie práva postupom podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, má žalobca právo iba na zaplatenie tej časti istiny úveru, ktorej splatnosť nastala do vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej, ako to správne konšatoval aj súd prvej inštancie. Nakoľko ku dňu vyhlásenia rozsudku bolo splatných 40 splátok, spolu vo výške 1.543,60 eura a žalovaný uhradil splátky v celkovej výške 1.949,58 eura, t.j. všetky splatné splátky istiny ku dňu vyhlásenia rozsudku, súd prvej inštancie správne žalobu aj v časti istiny zamietol.

27. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd aj s osvojením si dôvodov napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. V odvolacom konaní nebol úspešný žalobca, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).